

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoE/264/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515203915
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3515203915.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného F. I., s.r.o., so sídlom v W. XXX XX, Q. XXX/A, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného U. Q. O., F., advokátkou, so sídlom v W. XXX XX, P. 13, proti povinnému Q. Q., bytom W. pod W., D. U. č. XXX/XX o vymozenie 869,06 € s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 25. júna 2015 č.k. 6Er/328/2015 - 13, v senáte jednomyselne takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu potvrdzuje .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 44 ods. 1, ods. 2, § 243d ods. 1, 2 Exekučného poriadku, § 52, § 53, § 54 Občianskeho zákonníka, príslušné ustanovenia zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 93b ods. 1, 2 zák.č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Uviedol, že oprávnený navrhol vykonanie exekúcie voči povinnému pre vymozenie sumy 869,06 € s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je Rozhodcovský rozsudok sp.zn. PV-A/1011/0351 vydaný dňa 22.03.2013 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Rozhodcovskej, arbitrážnej a mediačnej, a.s. so sídlom v Bratislave. Okresný súd sa oboznámil s návrhom na vykonanie exekúcie, so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, s exekučným titulom, so zmluvou o úvere zo dňa 16.08.2006 uzatvorenou medzi právnym predchodcom oprávneného (Poštová banka) a povinným, Obchodnými podmienkami pre úver (ďalej len „OP“). Zmluvu o úvere, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 50.000,--Sk (1.659,70 €) a dlžník sa zaviazal tieto vrátiť v 60 - tich mesačných splátkach po 1.490,--Sk (49,46 €), posúdil okresný súd ako zmluvu spotrebiteľskú (s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsah zmluvy a vopred pripravený obsah zmluvy „na predtlačenom formulári“), preto je potrebné na predmetný právny vzťah aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. V článku 9 bod 9.2 prechodných a záverečných ustanovení obchodných podmienok pre úver sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere a obchodných podmienok budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody klient (žalovaný) prijíma návrh banky (žalobcu) na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich so zmluvou o úvere a OP, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik zmluvy o úvere alebo OP, v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri spoločnosti H., Y. a P., a.s., IČO: XX XXX XXX, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava 1, oddiel: Sa, vložka č. 3157/B, podľa jeho vnútorných predpisov. Strany sporového konania sa rozhodnutiu podriaďa s tým, že toto rozhodnutie bude pre nich konečné a záväzné. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava. Takto formulovanú rozhodcovskú doložku posúdil okresný súd ako neprijateľnú podmienku podľa § 53 Občianskeho zákonníka. Nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa je neprijateľná. Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý teória a prax označujú za fakticky nerovný, nemali by

byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Zároveň týmto vzniká základ pre docielenie skutočnej rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako bez návrhu súd exekúciu o plnenie z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky zastaví, resp. zamietne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka a dodávateľ ju použije, v takomto prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Súd zastaví exekúciu resp. zamietne žiadosť v celom rozsahu, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu alebo rozhodcovského súdu, ktorý svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť iný spôsob rozhodovania prípadného sporu než v rozhodcovskom konaní, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým všeobecným zmluvným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ ako prvý. Rozhodcovské konanie je pritom paušálnym spôsobom zakotvené v zmluvných podmienkach ešte pred vznikom samotnej štandardnej zmluvy. V subjektívne nearbitrabilnej (spotrebiteľskej) právnej veci zvlášť vznikajú pochybnosti o objektívnosti rozhodovacieho procesu. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu a o poučení spotrebiteľa o rozdieloch medzi štátnym a rozhodcovským súdnym procesom niet ani zmienky. Už len tieto skutočnosti možno považovať za dostačujúce na záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky vzhľadom na zásadný dopad tejto zmluvnej podmienky na vzťahy medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Rozhodcovská doložka je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe rozhodcovskej doložky, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ako taká je teda v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Neprijateľné podmienky demonštratívne uvedené v ustanoveniach § 53 Občianskeho zákonníka ako inštitút, predstavujú pretavenie princípu dobrých mravov do pozitívneho práva, preto bez ohľadu na účinnosť novely Občianskeho zákonníka, ktorá zaviedla neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka týkajúcu sa rozhodcovskej doložky (zákon č. 568/2007 Z. z. účinný od 01.01.2008), takéto ustanovenie, ak je obsiahnuté v spotrebiteľskej zmluve, bude vždy v rozpore s dobrými mravmi, keďže dobré mravy nepodliehajú zmenám tak dynamickým spôsobom ako slovenský právny poriadok, a teda exekučný súd bude aj bez návrhu povinný zastaviť exekúciu, resp. v tomto prípade zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to pre rozpor vymáhaného plnenia s dobrými mravmi. Podľa § 93b ods. 1, 2 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. Návrh rozhodcovskej zmluvy podľa odseku 1 sú banky a pobočky zahraničných bánk povinné predložiť svojim klientom najneskôr pri uzatváraní obchodu, na ktorý sa nevzťahuje už uzavretá rozhodcovská zmluva. Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s takýmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov. Návrhom na uzavretie rozhodcovskej zmluvy v kontexte vyššie citovaného ustanovenia môže byť len návrh v podobe umožňujúcej klientovi (spotrebiteľovi) jeho pomerne jednoduché odlíšenie od ostatných zmluvných podmienok predkladaných mu druhou stranou zmluvného vzťahu a tiež jeho rovnako bezproblémové oddelenie od ostatného obsahu zmluvy. Požiadavku na takto ponúknutý (predložený) návrh nemožno považovať za splnenú, ak banka návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy začlení medzi iné zmluvné podmienky, (o samostatnej rozhodcovskej zmluve ani nehovoriac), alebo len do vlastných všeobecných obchodných podmienok, u ktorých je známe, že sa s nimi klient (spotrebiteľ) v čase pred uzavretím zmluvy dostatočne podrobne, alebo vôbec neoboznamuje, hoci v zmluve spravidla potvrdzuje presný opak. Rozhodcovská doložka je súčasťou obsahu obchodných podmienok pre úver, ktoré právny predchodca oprávneného v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom

postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale i úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. V danom prípade povinný nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy či obchodných podmienok ovplyvniť. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený a len veľmi ťažko možno predpokladať že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie, preto vyznieva iluzórne i rokovanie spotrebiteľa o rozhodcovskej doložke a jej perfektné individuálne zmluvné vyjednanie, ak spotrebiteľ nepozná jeho obsah. Je takmer notoriou, že v rámci uzatvárania spotrebiteľských zmlúv sa bankovní úradníci nijako nezmieňujú o podrobnostiach a procesných pravidlách rozhodcovského konania. Na individuálne dojednanie je potrebné náležite rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v Občianskom zákonníku. Naproti tomu nevhodné predkladanie podmienok predstavuje jednu z nekalých obchodných praktík. S poukazom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že rozhodcovská doložka tvoriaca podklad pre vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý je exekučným titulom v predmetnom konaní, je neprimeranou (neprijateľnou), a preto neplatnou zmluvnou podmienkou. Z uvedeného vyplýva, že neplatná rozhodcovská doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie veci a ani na vydanie rozhodnutia, ktoré by následne mohlo požívať tiež náležitú ochranu v procese exekučného vymáhania ním priznanej pohľadávky, teda stať sa spôsobilým podkladom pre vykonanie exekúcie. Z uvedených dôvodov súd podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ex officio žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený. Uviedol, že zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia sa mu ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, nakoľko mu bolo odopreté právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Namietol, že súd nesprávne právne vec posúdil, keď rozhodcovskú doložku označil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a ako takú neplatnú. Rozhodcovská doložka bola naformulovaná a dojednaná v zmysle ustanovení Všeobecných obchodných podmienok, na základe splnenia si zákonnej povinnosti právneho predchodcu oprávneného (banky) podľa ust. § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého je banka povinná ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona. Ďalej uviedol, že v rámci posudzovania zákonných predpokladov po stránke formálnej a materiálnej, exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, exekučný súd nemôže naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. Preskúvanie správnosti rozhodcovského rozsudku je možné iba v prípade, ak rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní). Rozpor je viazaný na plnenie a nie iba na to, či samotná zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku. Uvedeným postupom tak exekučný súd prekročil preskúvaciu právomoc v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko vykonával aj iné dôkazy než tie, ktoré sú výslovne uvedené v citovanom ustanovení (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia). Vykonaním dôkazov v exekučnom konaní, prípadne aj tých, ktoré už boli predtým vykonané a následnou zmenou skutkového stavu, z ktorého exekučný súd vychádzal, zaniká podľa názoru ústavného súdu totožnosť veci v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (Nález Ústavného súdu II. ÚS 499/2012). Pokiaľ súd konajúci v nachádzacom konaní je obsadený sudcom, exekučný súd je zásadne obsadený vyšším súdnym úradníkom, konajúcim na základe poverenia sudcu (zákon č. 549/2003 Z.z. o súdnych úradníkoch). Nie je preto možné, aby ústavnú funkciu - rozhodovať spory ako súdny orgán - vykonávala osoba, ktorá sudcom nie je. Úverová zmluva, ktorej plnenie je predmetom konania, predstavuje štandardnú úverovú zmluvu, ktorou bol poskytnutý úver bankou, zriadenou a pôsobiacou v Slovenskej republike podľa zákona o bankách, ktorá podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska; nejde o žiadny nebankový subjekt. Ďalej poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 192/06 z 03. novembra 2006, ktorým bolo vyslovené, že ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odchylným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR; uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Mcdo/11/2010 zo dňa 26.09.2011, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 18CoE 633/2011 - 25 zo dňa 26.06.2012 atď.. Rovnako namietol nemožnosť aplikácie Smernice EHS č. 93/13/ EHS, nakoľko ide o akt výlučne sekundárnej povahy a judikatúry Európskeho súdneho dvora (ďalej len

ESD), nakoľko judikatúra ESD nie je záväzná voči jednotlivcom, a teda ani voči účastníkom predmetného konania. Navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zmenil a žiadosti súdneho exekútora vyhovel, prípadne napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinný ani súdny exekútor sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadrili.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku („ďalej len O.s.p.“) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné a uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správne. Rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p..

Uznesenie okresného súdu bolo vydané na základe správneho právneho posúdenia otázky rozhodcovskej doložky a v kolerácii s rozhodovaním súdov v analogických prípadoch nebol zistený žiadny právne významný dôvod na odlišný postup a rozhodnutie v danom prípade pri posudzovaní rozhodcovskej doložky. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s kritériami ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p., preto odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje v podrobnostiach na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu a zároveň považuje za potrebné dodať.

Okresný súd správne uviedol, že zmluvu o úvere je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti (teda bez akejkoľvek procesnej aktivity spotrebiteľa) účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je totiž to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý právnym predchodcom oprávneného túto charakteristiku spíňa.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ukladá exekučnému súdu pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom, a to po stránke formálnej a materiálnej.

Podľa § 243d ods. 1 prechodných ustanovení k úpravám účinným od 1. januára 2015 Exekučného poriadku exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu (zák.č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Podľa § 243d ods. 2 citovaného zákona na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu (zák.č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní) a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

V súvislosti so skúmaním podmienky v exekučnom konaní, a to (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu), pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v žalobe na príslušnom všeobecnom súde (§ 40 ods. 1 písm. c/), skúmanie tejto právomoci exekučným súdom v exekučnom konaní nevyklučuje (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. januára 2013 sp.zn. 6 M Cdo 9/2012). To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. V tejto súvislosti zdôraznil princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností), ktorý ustupuje dôležitejšiemu princípu, a tým je ochrana práv spotrebiteľa.

Na podporu tohto názoru odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora, ktorý v rozhodnutí C - 168/05 uviedol, že na rozhodcovský rozsudok v spore zo spotrebiteľskej zmluvy má súd kedykoľvek z úradnej povinnosti prihliadnuť z hľadiska jeho platnosti, resp. nulity a nie je potrebné jeho prípadné zrušenie postupom podľa vnútroštátnych predpisov.

Okresný súd opodstatnene poukázal na to, že rozhodcovská doložka sa javí ako absolútne nevyvážená a preto neprijateľná. Rozhodcovská doložka zakladá bez ďalšieho dohodu medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované pred Stálym rozhodcovským súdom. Oprávnený ako veriteľ do zmluvných dojednaní viacerých svojich obdobných zmlúv zahrnul identické rozhodcovské doložky a na ich základe opakovane zvolil pre riešenie sporu rozhodcovský súd, keď podaním žaloby na tento príslušný súd vylúčil možnosť, aby sa spor riešil pred všeobecným súdom. V danom prípade je to oprávnený, ktorý disponuje konaním na strane žalobcu ako veriteľ. V zmysle zákona o bankách (účinný v čase uzatvorenia zmluvy), ktorý upravuje postup a podmienky uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy, sa vyžaduje, aby mal klient (povinný) možnosť voľby, či prijme alebo neprijme predložený návrh na uzavretie takejto zmluvy a taktiež poučovaciú povinnosť zo strany banky o dôsledkoch jej uzatvorenia. Rovnako nie je klient povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy; ak tento neprijme, prípadné spory sa riešia v konaní pred všeobecným súdom. Rozhodcovská doložka neobsahuje žiadne poučenie spotrebiteľa o rozdieloch medzi rozhodcovským konaním a občianskym súdnym konaním. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (viď. napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013).

Na základe takto uzatvorenej rozhodcovskej doložky spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom oprávneného na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Pre prípad vyvolania rozhodcovského konania dodávateľom sa musí spotrebiteľ podrobiť rozhodcovskému konaniu, preto nie je možné poskytnúť súdnu ochranu v rámci exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a oprávneným je dodávateľ. K námietke oprávneného o tom, že v čase uzavretia zmluvy neboli účinné ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka, odvolací súd poukazuje na použitie inštitútu eurokonformného výkladu (nepriamy účinok práva Európskej únie na právne poriadky členských štátov). Nejde teda o priame dosiahnutie výsledku riadnym implementovaním smernice, ale o nepriame dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou - výkladom prostredníctvom rozhodnutia vnútroštátneho súdu a nie vnútroštátneho právneho aktu implementujúceho smernicu. Keďže zmyslom, cieľom a účelom právnych noriem týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa je poskytnúť spotrebiteľom minimálne takú úroveň ochrany, aká je stanovená smernicou 93/13/EHS, tak aj vnútroštátny súd je povinný vykladať predmetné ustanovenia smernice a vnútroštátneho práva tak, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený predmetnou smernicou.

Rovnako pokiaľ ide o námietku oprávneného, že rozhodcovský rozsudok zakladá prekážku res iudicata, ktorá bráni tomu, aby vec bola opätovne prejednaná, považuje odvolací súd za neopodstatnenú. K tomu uvádza, že neplatná rozhodcovská doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a ani na vydanie rozhodnutia, keďže v danom prípade ide o nulitný právny akt. Nič preto nebráni oprávnenému, aby si svoje právo uplatnil v konaní pred všeobecným súdom.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.